

„Kde se tu vzaly, mami? Určitě mají žízeň! A hlad!“

Předtím ho nechali jít napřed, měl to tak rád, připadal si samostatný, a drželi se od něj dostatečně daleko, aby se mohli bavit o rozvodu. Byla to jejich poslední dovolená, která měla všechno zachránit, ale jenom potvrdila prázdnotu. Už o tom mluvili docela otevřeně. Střídavku nechci, to šoupání sem a tam dělá dětem v hlavě akorát zmatky. No to je jasné, měl by mít svůj stájej domov. Vždyť si ho můžu brát na víkendy, nějak se domluvíme... Ale stejně si pořád říkám, že kdybychom nebydleli s tvou matkou, mohlo to s náma třeba dopadnout jinak. To nemůžeš vědět. A hlavně už jsme se dohodli, tak to nech plavat... A co ty prachy na účtu? No, možná by to šlo udělat tak, že ty si vezmeš těch padesát táců a já si vezmu auto.

„Jakejch táců?“ zachytil Robin útržek rozhovoru. Představoval si, jak si máma bere do náručí stoh padesáti podnosů na jídlo, těch plastových, na jakých se ve školní jídelně nosí oběd. Byl by to pořádně vysoký komín a musela by dost balancovat, aby se jí při chůzi nenaklonil na stranu a neskácel se.

„Tomu bys nerozuměl,“ řekla.

„Bavíme se o penězích. Tácy jsou tisíce,“ vyvětil táta. „Utíkej napřed, potřebujeme s mámou něco probrat.“

Robin se chtěl zeptat, odkud si ty tácy máma bude brát a kam je ponese, ale než stihl otevřít pusku, objevila se ta koťata. Dva kocouři. Černobílý a zrzavý.

„Neměli bychom ho tím zbytečně zatěžovat,“ říkala právě máma, a teď už jí Robin rozuměl každé slovo, protože jak klečel u koťat, rodiče přišli blíž. „Vždyť jde teprve do druhý třídy.“

Zaklonil hlavu, náruč plnou koťat a podíval se na ni. „Vezmeme si je?“

Vzít si je samozřejmě nemohli.

„Určitě někomu patří,“ usoudil táta a rozhlížel se po vyprahlé krajině. Pokroucené kmeny olivovníků, staré kamenné zídky, šplhající do svahu. Bílá štěrková cesta, pod srázem moře, nahoře skály, ale nikde žádný dům, ze kterého by sem koťata mohla přijít.

Rozbalili obložené chleby a dali koťatům sýr a šunku. Pak zkusili samotný chleba. Koťata ho zhltila do posledního drobků.

„Vidíte? Mají hlad,“ řekl Robin. „Nejsou ničí.“ Udělal z dlaní misku, nechal si do ní od táty nalít vodu a nabídl ji koťatům. Lačně pila.

Chvilí si s nimi hráli a pak se rozhodli přece jenom dojít na pláž, kam měli původně namířeno. Koťata se